

MÁMO, TÁTO, MÁM VÁM CO ŘÍCI!

Stává se nám velice často, že nám děti chtějí teď hned něco NUTNĚ povědět a my je odbudeme! Cítí se asi tak, jako když chcete manželovi vyprávět zážitky z proběhlého dne při fotbalovém zápase Sparta versus Slavie. A stejně tak moc nasloucháte jeho povídání, když běží další díl Ordinace v Růžové zahradě! Přesně takhle se cítí naše děti, když jim nevěnujete pozornost při tom, když vám chtějí něco sdělit! Už slyším, jak se někteří z vás ohrazují: „Ale já mám na své děti VŽDY dost času!“

A co například minulý týden? Syn se chtěl podělit o nové zážitky ze školky, ale večere byla v tu chvíli DŮLEŽITĚJŠÍ! Jistě, chápu! Chodíte všichni do práce. Šéf je v poslední době horší než pes. A kolikrát asi vydržíte poslouchat, že ten nový bagr ve školce je prostě úúúžasný nebo že Maruška ho pořád otravuje s hraním si s panenkami. Ale dovedete si představit, jak synovi v tu chvíli bylo, když ho máma odehnala?

A teď se přesuneme o pár let dál, do budoucnosti. Synkovi už nejsou tři, ale je mu patnáct, sedmnáct. Chodí na střední a vaše vzájemná komunikace vypadá asi takto: „Co bylo ve škole?“ „Normálka.“ „Jak normálka? Máš nějaké známky?“ „Nééé, žádné známky nemám. Dej už pokoj s tím výsledkem. To je horší než ve středověku!“ Jak se v tu chvíli budete cítit vy?

Jak je možné, že nenasloucháme svým dětem? Přeci nás zajímá, co nám chtějí říci. Ale možná to prostě jen NEUMÍME!

Poslouchat neznamená naslouchat

Často tatínek poslouchá dětské vyprávění u monitoru počítače a občas jen souhlasně zavrčí, aby dal najevo, že OPRAVDU NASLOUCHÁ! Maminka zase ve spěchu v rámci domácích prací s úsměvem pokyvuje hlavou. Také na znamení toho, že OPRAVDU NASLOUCHÁ!

Jenže naše děti potřebují, abychom jim OPRAVDU NASLOUCHALI! Potřebují naši pozornost. Ta jim dává pocit bezpečí, lásky. Pocit, že jsou součástí našeho světa. Snadněji se potom vyrovnávají se svými vlastními problémy a se stresem, který jim život přináší.

Pro malé děti jsme MY jejich světem. Oporou, jistotou. Proto je naprosto samozřejmé, že když se cokoliv děje v jejich životě, přicházejí s tím za námi a chtějí se SVĚŘIT. Bez ohledu na to, jak jsou jejich problémy a trápení malá či velká. Z našeho pohledu jsou rozbitý kočárek ve školce, nemoc milované paní učitelky nebo stěhování nejlepšího kamaráda banality. Ale pro naše děti je to PROBLÉM! Kdo jiný než MY by je měl UTĚŠIT, VYSLECHNOUT, PORADIT? ROZMLUVA S NAŠIMI DĚTI JE JEDNA Z NEJZÁKLADNĚJŠÍCH RODIČOVSKÝCH POVINNOSTÍ. Možná mnohem důležitější než jim dát včas najíst nebo je pořádně obléknout!

Čas na povídání

Nárok na náš čas neznamená, že musíte vyhovět TEĎ HNED OKAMŽITĚ! Máte-li v daný moment práci, kterou potřebujete dokončit, je nutné to dítěti vysvětlit: „Martinko, nezlob se, ale musím rychle dovařit tu večeri. Spálila by se mi a neměli bychom co jíst. Vydrž chvíličku a hned mi to povíš. Připrav mezitím ty naše dva polštářky na gauč, ať se můžeme tulin.“ Dítě uvidí, že máte zájem. Že vás jeho problémy zajímají. Ale takhle báječně to funguje až u těch starších a rozumnějších dětí. Dvouleté nebo tříleté dítě těžko počká, až se ta večere dovaří, protože do té doby všechny myšlenky zapomene. Takže i to vezměte na vědomí.

Můžete z povídání udělat rodinnou tradici, rituál. Domluvte se přesně na dni, hodiny, která bude patřit jen a jen povídání. V tu chvíli vás nesmí nic a nikdo rušit. Nebudete pospíchat vařit oběd, vytřít podlahu ani nic podobně důležitého. Dítě bude mít mámu nebo tátu JEN PRO SEBE!

Čas koupání

Koupání je zrovna ideální čas k takovému rituálu. Nevím, jak v ostatních rodinách, ale koupání je většinou doménou táty, který se vracívá pozdě z práce a při koupání má ještě chvíli možnost užít si děti. Tátové, usad'te se pohodlně vedle vany, a NASLOUCHEJTE! Možná vás překvapí, co všechno vám děti mají potřebu sdělit a co všechno se jim honí v hlavičkách! Ale není to jenom o tom, vytahovat rozumy z dětí. Podělte se naopak vy o vaše vzpomínky z dětství. Jaká byla ta vaše školka. Co jste všechno vyváděli se sestrou vaší mamince (babičce). Uvidíte, jak blízko se budete svým dětem v tu chvíli cítit!

Povídání pod peřinou

Chvilé před usínáním je také ideální čas pro povídání. Máma nebo táta jsou strašně blízko, můžete se tulit. To se potom hned lépe povídá než ve velkém obývacím nebo v kuchyni. Klidně se i vyptávejte: „S čím jsi si dnes hrál ve školce? Jaká byla procházka? Co dobrého jste dnes baštili k obědu?“ Dávejte takové otázky, na které nelze odpovědět jednoduchým ano nebo ne. Upozornění: nebezpečí večerního povídání spočívá v tom, že usnete dříve než děti!

Nedělní rána

Nedělní rána mají téměř stejné kouzlo jako večerní povídání pod peřinou. Jen tomu chybí takové to správné intimčo. Už to asi nebude o tom svěřování se, ale spíše o tulení, mazlení a vzájemném pošťuchování. Prodlužte si takovou jedinečnou společnou chvíli o báječnou rodinnou snídani. Bez televize, bez jiných vnějších zásahů. Jen vy jako rodina!

To jsou jen návrhy a tipy, kdy a jak byste mohli využít čas k povídání s vašimi dětmi. Každé dítě je jiné a každému dítěti vyhovuje něco jiného. Ale určitě KAŽDÉ POTŘEBUJE MÍT MOŽNOST SE NÁM SVĚŘIT. Je právě čas adventu. Čas, kdy bychom měli zmírnit tempo a trochu se zamyslet. Zkuste se zamyslet právě nad tím, kolik času věnujete svým dětem, resp. naslouchání tomu, co vám povídají. Zapomeňte na předvánoční stres a shon. Na to, že ještě musíte stihnout umýt okna, vysmýčít vše do absolutního lesku! Tohle všechno je NAPROSTO NEPODSTATNÉ! DŮLEŽITÍ JSTE VY A VAŠE DĚTI!

HN.IHNED.CZ 2. 12. 2008 01:05

Máte doma nějaký povídací rituál?

Podělte se o něj s námi. Třeba inspirujete ostatní rodiče.

Napište nám.